

Qui no coneix... Vicky Garcia, el vermut que ens civilitza

PEL SENYOR RAMON

Il·lustració: Maria Picassó

Formalment es diu Maria Victòria Garcia Cabrerizo, però tothom us en parla com la Vicky de la Vermuteria. La recordeu, oi? I això perquè destil·la simpatia i alhora té una capacitat enorme per embolicar totes les troques que toca. D'on li ve aquesta energia? Nascuda i crescuda al barri de la Sagrada Família ara fa 37 anys -amb dos germans, filla del Joan Miquel i la Mariví? ella mateixa us parlarà d'una adolescència difícil, de la Salle al Peguera, ensopegant un cop i un altre amb el batxillerat. Fins que l'atzar la matricula en un cicle formatiu de comerç, redescobreix l'aptitud per als estudis i en surt decidida a menjar-se el món! Havia començat a treballar en un restaurant, als disset anys. Després va venir la venda de mòbils i, de seguida, la primera ensopegada: un bar que va obrir, amb el seu germà, a la carretera de Vic, el Quedequè. Fos pel soroll de la música, fos pel dels clients, l'aventura es va clausurar al cap d'un any i mig, endogalada per un préstec i fent un jurament solemne: mai més un bar! No res. La Vicky va superar aquell tràngol en mode multitasca, com a comercial de tendals, comercial de mòbils i encara, però no menys important... fent hores en un bar els caps de setmana! Als 25 anys havia concentrat tots els esforços en els tendals i tots els deutes en una hipoteca, i és aleshores que decideix fer un canvi per anar a vendreprecisament... hipoteques! El 2006: hi havia millor moment? La veritat és que també se'n va sortir, però al cap dels anys i un parell d'agències financeres, percep que la feina cada dia l'angoixa més. I la Vicky no vol angoixes sinó reptes. Com que mai havia quedat lluny d'una barra - és voluntària cada estiu al Manrusiònica!-- rumia d'obrir una vermuteria. Tots els amics li ho desaconsellen, però ella és tossuda, coneix experiències de Barcelona i Saragossa, i es capbussa a la recerca d'un local al barri Antic. El resultat s'ho val, al Cap del Rec, a tocar la renovada plaça de Serarols. Com a premi, inaugura l'establiment amb una notícia inesperada: està embarassada! D'això el proper juliol en farà quatre anys. El local rutlla, i és tan guapo i viu com la criatura, que es diu Aina. I la vermuteria? Santa Rita. Amb terrassa d'estiu. Amb micronovetats tot l'any. Amb tanta empenta que, amb en Dani Ledesma i la Meritxell Vall, ara també estan donant vida al bar dels Carlins (Barlins!), quan hi ha espectacles programats. I aleshores la Vicky us defensa el moment social que implica el vermut, quan la nit deixa pas als migdies del cap de setmana, entre les pedres centenàries del barri Antic. Però sobretot, us defensa la recuperació del barri per part de la ciutat, que per això forma part del grup impulsor de l'Antic, provant d'acostar-hi persones i negocis, talment ella ha fet, que ara ja hi viu i tot. I en la proximitat suma esforços: amb els comerciants, amb l'Ajuntament i el Comissionat pel Centre Històric, i amb tots els altres bars que ara treballen plegats. El seu dinamisme es fa encomanadís, com les bombolles del sífó que ja us acosta quan us planteja el cèlebre dilema: blanc o negre?